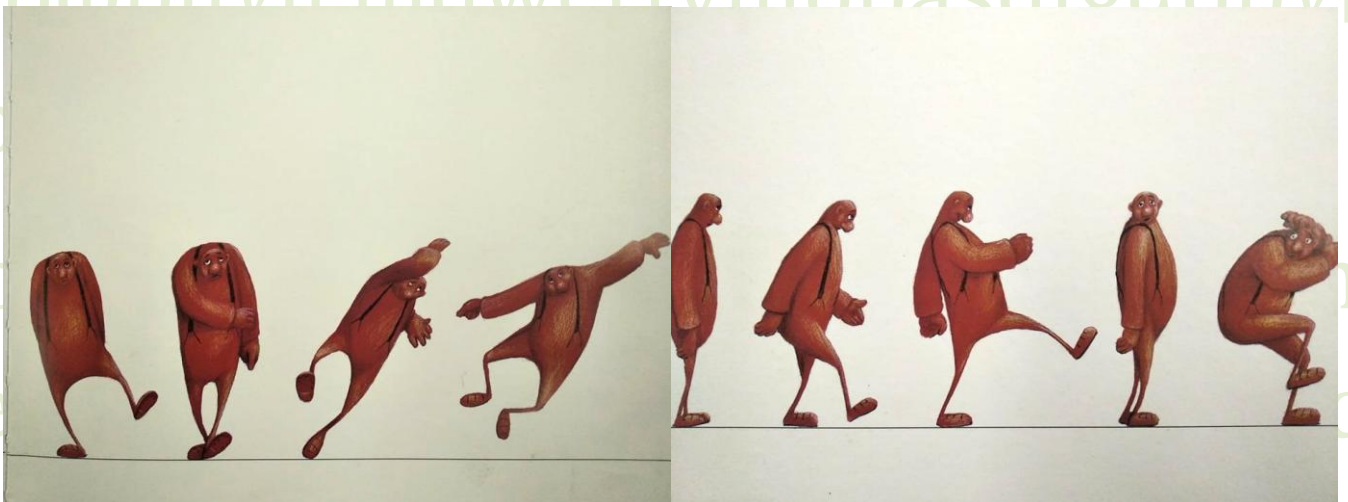
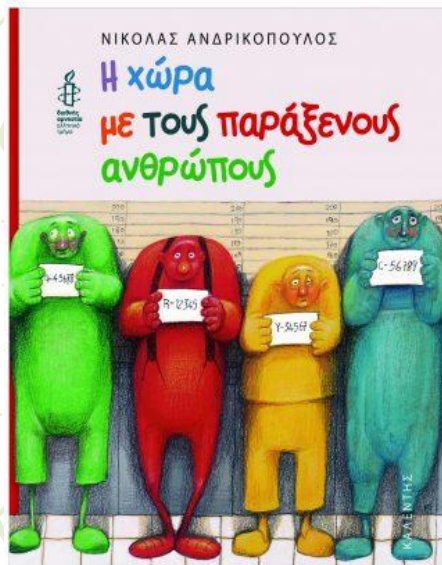

Η ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

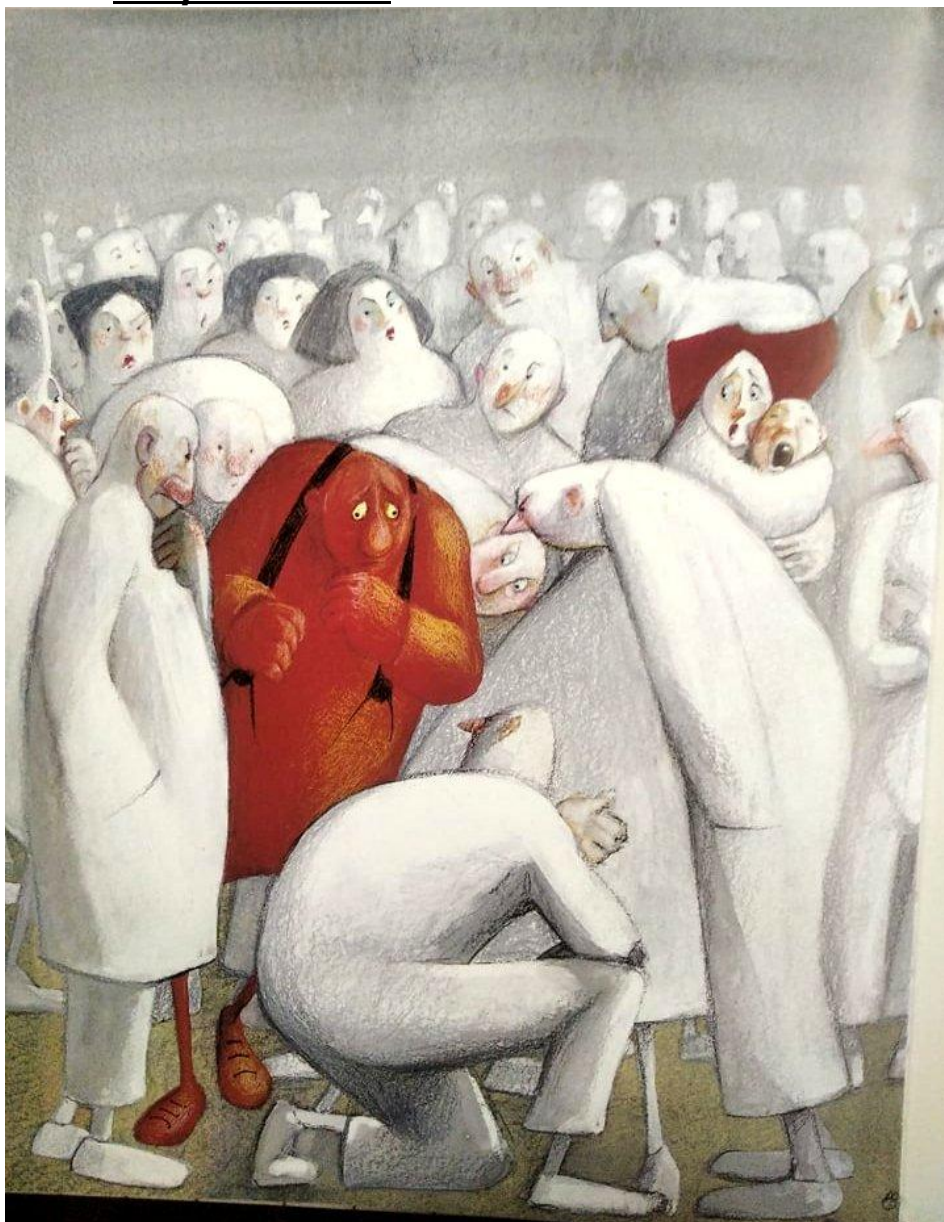
ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΕΝΤΗΣ

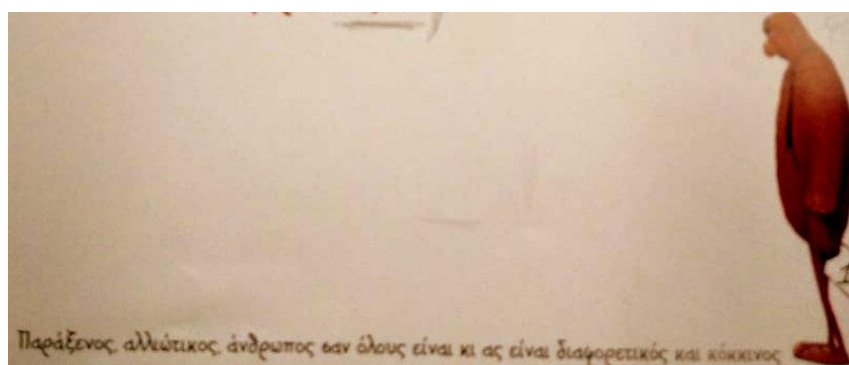

Κεφάλαιο 1ο

Λένε πως υπήρχε κάποτε, μα νομίζω πως υπάρχει ακόμα, μια χώρα που οι κάτοικοί της ήταν άσπροι. Γι' αυτό την έλεγαν Ασπρική και τους κατοίκους της Ασπρικανούς. Λένε επίσης πως ήταν μακριά από εδώ, όμως νομίζω ότι μπορεί και να ήταν κοντά, ίσως μάλιστα να ήταν και ο τόπος που ζούμε εμείς τώρα. Το σίγουρο πάντως είναι πως σ' αυτή τη χώρα ζούσε ένας καλός και φιλήσυχος ανθρωπάκος, που ήταν κόκκινος και τον έλεγαν Πορφύριο Ξεχωριστό. Η ζωή του κυλούσε

ειρηνικά μέχρι την ημέρα που οι άσπροι συμπατριώτες του, ξαφνικά και χωρίς λόγο, άρχισαν να τον αντιμετωπίζουν εχθρικά. Όταν τον συναντούσαν στο δρόμο σιγοψιθύριζαν «να ο αλλιώτικος», άλλες φορές «να ο παράξενος» ή «να ο κόκκινος» κι άλλοτε «να ο διαφορετικός».

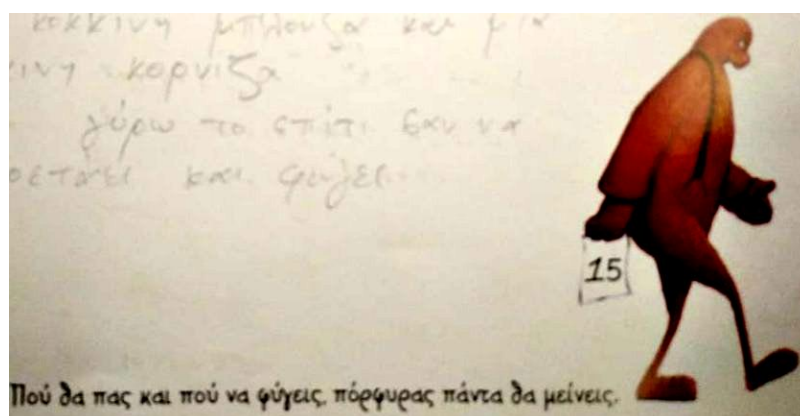
Κεφάλαιο 2ο

Η ζωή του γινόταν κάθε μέρα όλο και πιο δύσκολη. Όταν πήγαινε στα μαγαζιά για να ψωνίσει, τον έδιωχναν, γιατί ήταν διαφορετικός. Από την δουλειά του τον έδιωξαν, γιατί ήταν διαφορετικός. Οι φίλοι του σταμάτησαν να τον κάνουν παρέα, γιατί ντρέπονταν που ήταν διαφορετικός. Κι ο Πορφύριος έκλαιγε και ρωτούσε τον εαυτό του: «Τώρα πρόσεξαν όλοι ότι είμαι κόκκινος και διαφορετικός;»

Κι αφού δεν μπορούσε να δώσει απάντηση, έλεγε πάλι στον εαυτό του: «Δεν γίνεται αλλιώς, δεν πάει άλλο, παίρνω τα μπογαλάκια μου και φεύγω απ' αυτή τη χώρα». Κι έτσι, λοιπόν πήρε τις οικονομίες του, έβαλε στη

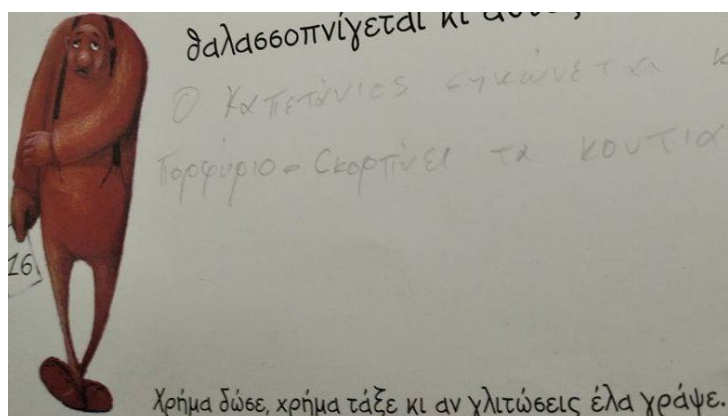
βαλίτσα του ό,τι πιο απαραίτητο είχε, κοίταξε ένα γύρω το μικρό σπιτάκι του σαν να το αποχαιρετούσε κι έφυγε από αυτό.

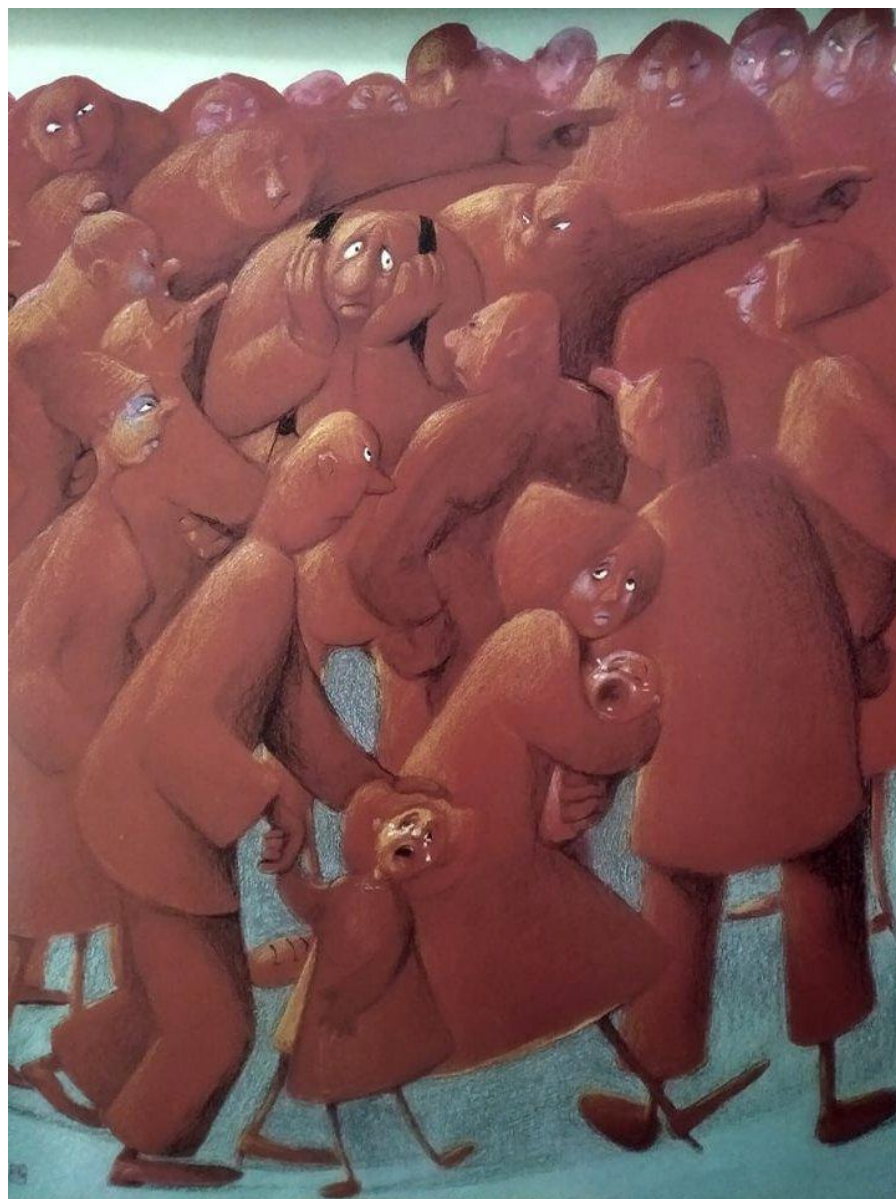
Κεφάλαιο 3ο

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά όμως, παρουσιάστηκε ακόμα ένα πρόβλημα. Δεν μπορούσε να βρει μέσο για να ταξιδέψει. Γιατί στα λεωφορεία, στ' αεροπλάνα, στα τρένα, όπως και στα πλοία, δεν τον δέχονταν, γιατί ήταν διαφορετικός. Έτσι το μόνο μέσο που βρήκε ήταν ένα μικρό σαπιοκάικο, που είχε για καπετάνιο του έναν παμπόνηρο, κακό και φιλοχρήματο άνθρωπο.

Ο Πορφύριος, αφού δεν είχε άλλη επιλογή, του πλήρωσε για εισιτήριο ό,τι είχε και δεν είχε. Άλλωστε το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να φύγει για να βρει μια καλύτερη ζωή. Σαλπάρισαν λοιπόν για το ταξίδι στο άγνωστο. Ύστερα από μέρες και ενώ ήταν μεσοπέλαγα. Έπιασε μεγάλη φουρτούνα, με κύματα που ήθελαν να καταπιούν το σαπιοκάικο. Τότε ο πονηρός καπετάνιος, για να γλιτώσει αυτός, το καϊκι και τα χρήματά του, έσπρωξε τον Πορφύριο στη θάλασσα να θαλασσοπνίγεται κι αυτός όπου φύγει – φύγει.

Κεφάλαιο 4ο

Μερικές φορές, όμως η τύχη βοηθάει κι αυτούς που την έχουν ανάγκη. Κι έτσι ο Πορφύριος, κολυμπώντας μέρες και νύχτες, κατάφερε να φτάσει σε μια ακτή. Αποκαμωμένος, κοιμήθηκε στην άμμο κι όταν ξύπνησε, βάλθηκε να ψάχνει άνθρωπο. Περπάτησε αρκετά, όταν κάποτε συνάντησε όχι έναν, αλλά πολλούς ανθρώπους, που ήταν μάλιστα όλοι σαν κι αυτόν. Ήταν όλοι κόκκινοι.

Η χαρά του Πορφύριου, σαν τους είδε, ήταν πολύ μεγάλη. Η απογοήτευσή του όμως ήταν μεγαλύτερη, γιατί

και οι κόκκινοι άνθρωποι, όπως και οι άσπροι, τον αντιμετώπισαν εχθρικά. Όχι όμως γιατί ήταν διαφορετικός, αλλά γιατί ήταν ξένος. Και, όλα κι όλα, εκεί στο Κοκκινιστάν, έτσι έλεγαν τη χώρα αυτή με τους κόκκινους ανθρώπους, δεν τους δέχονταν τους ξένους. Πίστευαν ότι τους έπαιρναν τις δουλειές και τους βρώμιζαν τη χώρα.

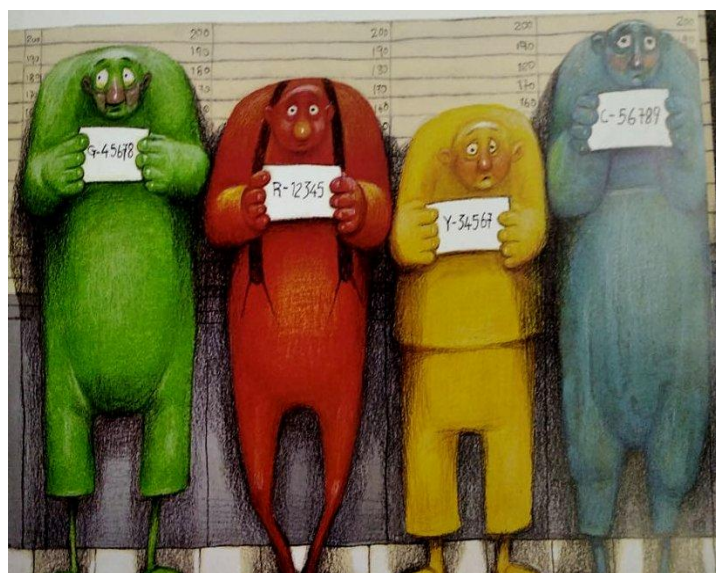
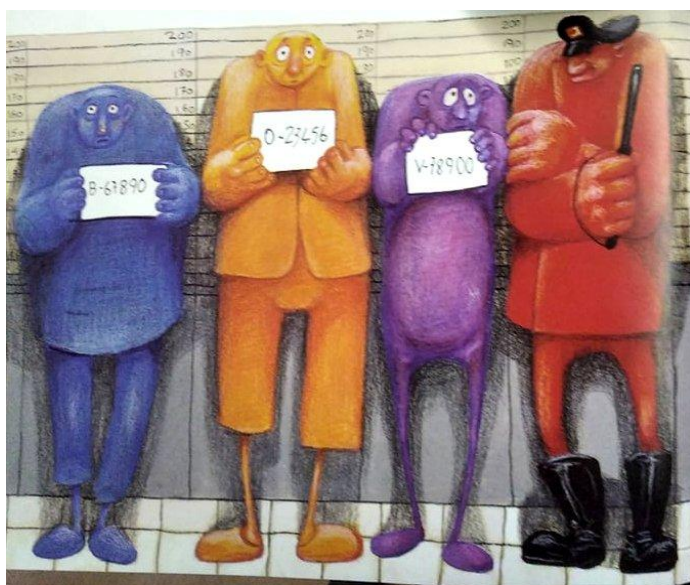

Ο φόβος ξένου, ξένος φόβος είναι, λάθος φόβος.

Κεφάλαιο 5ο

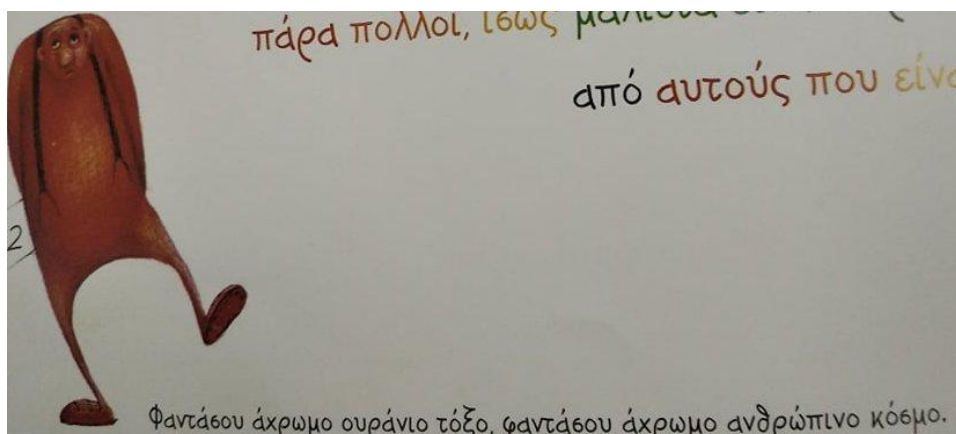
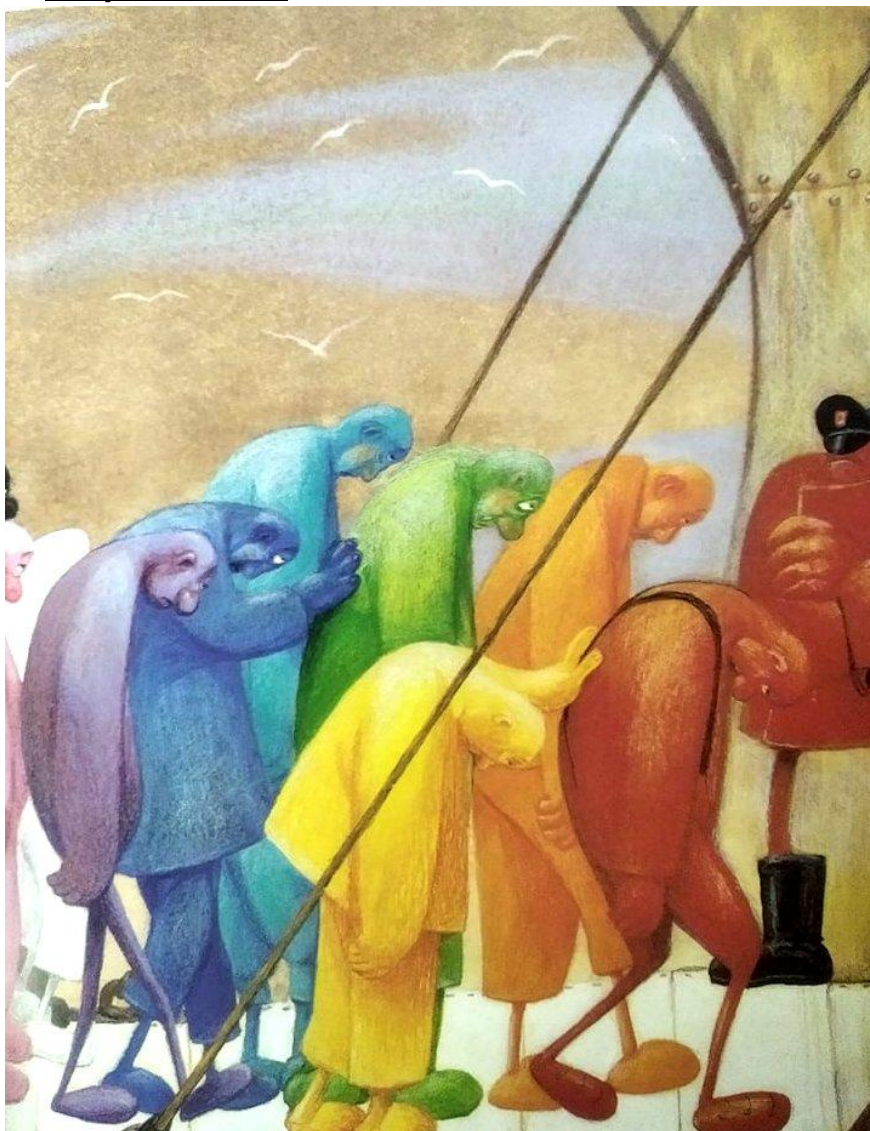
Γι' αυτό φώναξαν αμέσως τους αστυνομικούς για να τον συλλάβουν. Αυτοί πήγαν γρήγορα – γρήγορα και με χειροπέδες τον έριξαν σε μια φυλακή. Εκεί ο Πορφύριος βρέθηκε ανάμεσα σε πολύχρωμους και διαφορετικούς ανθρώπους από διάφορες χώρες.

Ήταν από την Πορτοκαλία, ήταν από το Κιτρινιστάν, από το Πρασινιστάν, την Κυανία, κάποιος ήταν από το Μπλεμβούργο και κάποιος άλλος από το διπλανό του το Μωβστάν, ένας άλλος ήταν από τα νησιά Φούξια κι ένας από τη Μαυρική. Τι παράξενο όμως ήταν κι ένας άλλος Ασπρικανός, αλλά αυτός ήταν άσπρος.

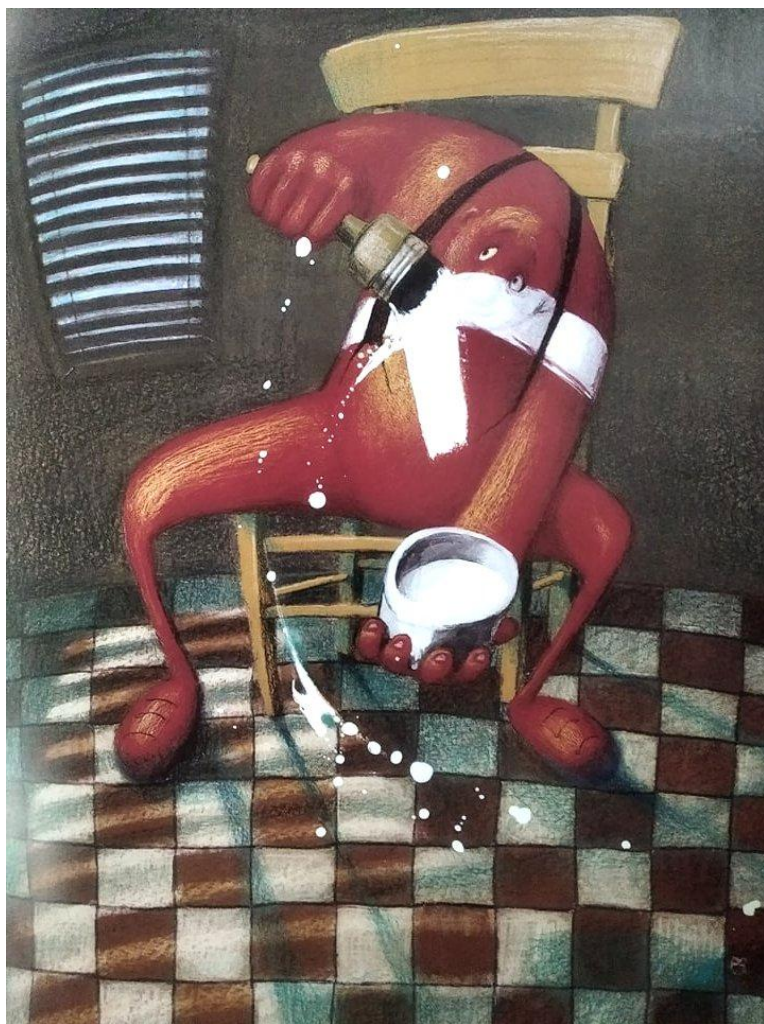

Κεφάλαιο 6ο

Κάποτε ήρθε η μέρα όμως να ξαποστείλουν όλους αυτούς τους πολύχρωμους, διαφορετικούς ανθρώπους, μαζί και τον Πορφύριο, πίσω στις ... πατρίδες τους. Έτσι τους έβαλαν σ' ένα καράβι και, «ξου», να πάνε από 'κει που 'ρθαν. Όταν όμως το καράβι φορτώθηκε, έμοιαζε να κουβαλάει ένα πανέμορφο ανθρώπινο ουράνιο τόξο, που βάλθηκε να το σκορπίσει στα τέσσερα σημεία στον ορίζοντα. Το καράβι ξεκίνησε το ταξίδι του κι έπλεε προς τους χρωματιστούς προορισμούς του. Κι ο Πορφύριος, αφού η διαδρομή ήταν μεγάλη, εκμεταλλεύτηκε το χρόνο και μάθαινε τις ιστορίες των συνταξιδιωτών του, των πολύχρωμων, διαφορετικών ανθρώπων. Ήταν λες κι άκουγε τη δική του ιστορία ξανά και ξανά από χρωματιστά στόματα. Κι έμοιαζαν όλες με τη δική του. Τότε κατάλαβε ότι στον κόσμο οι διαφορετικοί άνθρωποι είναι πάρα πολλοί, ίσως μάλιστα είναι περισσότεροι από αυτούς που είναι ίδιοι.

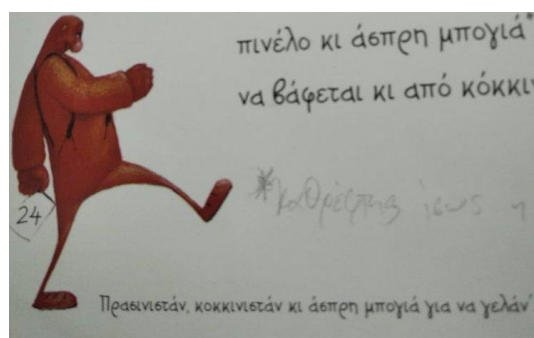
Κεφάλαιο 7ο

Το πλοίο ταξίδεψε μέρες πολλές κι αφού σταμάτησε στα λιμάνια των άλλων χωρών, έφτασε και στο λιμάνι της Ασπρικής. Ο Πορφύριος κατέβηκε τότε από το πλοίο κι ένιωθε σαν ξένος στην ίδια του τη χώρα. Περπατούσε σε μικρούς δρόμους και σοκάκια, προσπαθώντας να κρυφτεί απ' τα μάτια των συμπατριωτών του. Κάποτε έφτασε στο σπιτάκι του και κρύφτηκε ανακουφισμένος σ' αυτό. Η αγωνία του όμως για τα μελλούμενα τον έκανε να ονειρεύεται ξύπνιος και να παραμιλά: «Τι καλά που θα 'ταν άσπρος να 'μουν κι εγώ, ίδιος μέσα στους ίδιους!»

Τότε θυμήθηκε εκείνον τον παράξενο τραγουδιστή, τον Πάτα

Κλάξον, που 'δωσε πολλά λεφτά για φάρμακα και γιατροσόφια κι από μαύρος έγινε άσπρος. «Έτσι θα κάνω κι εγώ», συνέχισε να παραμιλά, «από κόκκινος θα γίνω άσπρος, μόνο που τα δικά μου γιατροσόφια θα 'ναι πινέλο κι άσπρη μπογιά». Σε λίγο βάλθηκε να βάφεται κι από κόκκινος έγινε γρήγορά κάτασπρος.

πινέλο κι άσπρη μπογιά
να βάφεται κι από κόκκιν

Πρασινιστάν, κοκκινιστάν κι άσπρη μπογιά για να γελάν!

Κεφάλαιο 8ο

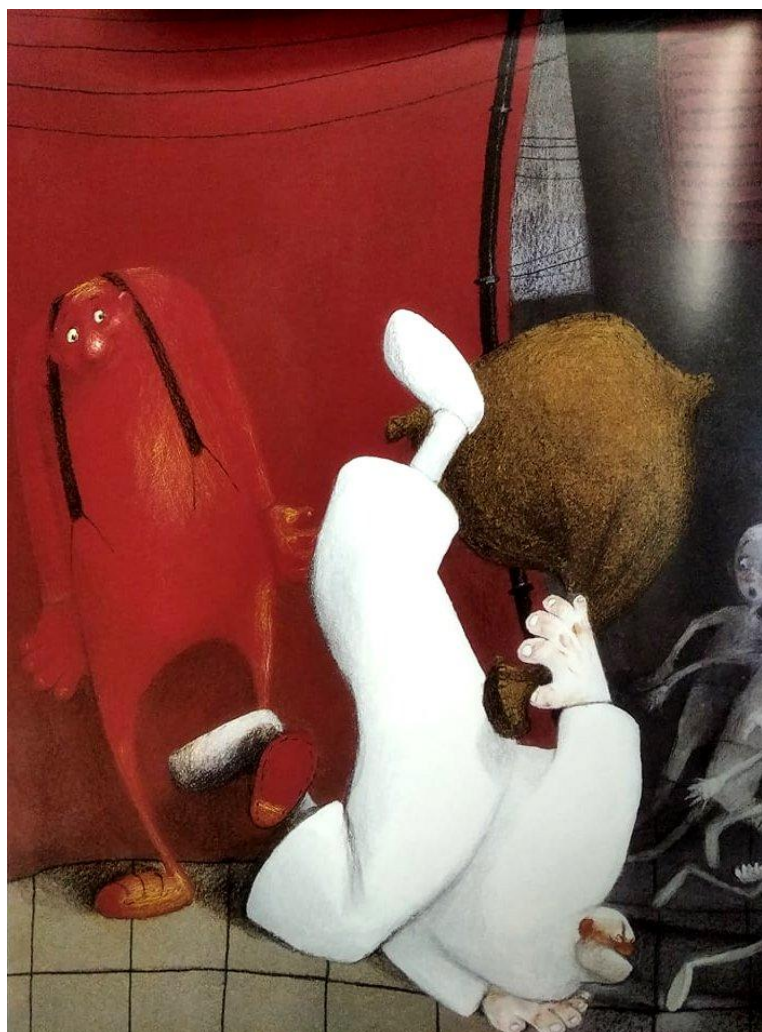
Γεμάτος χαρά από την αλλαγή, βγήκε καμαρωτός στο δρόμο. Ένωθε επιτέλους ίδιος με τους ίδιους. Ένας άσπρος μες στους άσπρους. Κι ήταν τόσο μεγάλη η χαρά του, που δεν πρόσεξε πως κάτω από το γκρίζο τ' ουρανού άνοιγαν σιγά – σιγά οι ομπρέλες που 'χαν στα χέρια τους οι Ασπρικανοί. Μα η βροχή που ερχόταν δεν μπορούσε να χαλάσει τη χαρά του Πορφύριου.

Δυστυχία του όμως, τρόμος και πανικός σκορπίστηκε στους άσπρους. Γιατί οι σταγόνες της βροχής ξέβαφαν το ασπροβαμμένο χρώμα του και τον έκαναν να μοιάζει σαν να είχε αρρώστια κολλητική. Τρομαγμένος κι αυτός

απ' τον τρόπο των άλλων, πήρε όση δύναμη και κουράγιο είχε κι έτρεξε να καθεί στους δρόμους της πόλης. Σε λίγο η βροχή τον ξέβαψε τελείως.

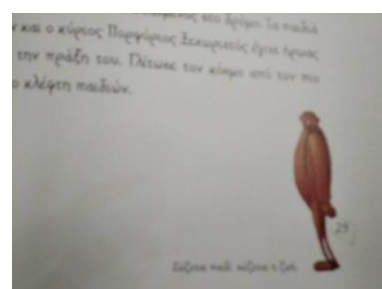
Κεφάλαιο 9ο

Έχοντας αποκτήσει πάλι το κόκκινο χρώμα του, προσπάθησε με αγωνία και φόβο να κρυφτεί ανάμεσα στα κτίρια των στενών δρόμων. Στον τρόμο, το φόβο και την αγωνία του ήρθε να προστεθεί και η ταραχή. Γιατί ακούστηκαν κάτι παιδικές φωνές πανικού, που όλο τον πλησίαζαν.

Ήταν τέσσερα πέντε παιδάκια, που έτρεχαν κυνηγημένα από έναν άνθρωπο μ' ένα άδειο τσουβάλι στο χέρι. Τα παιδιά πέρασαν τρέχοντας μπροστά από τον κύριο Πορφύριο κι όταν με τη σειρά του περνούσε κι ο τύπος με το τσουβάλι, χωρίς δισταγμό ο Πορφύριος άπλωσε το πόδι του.

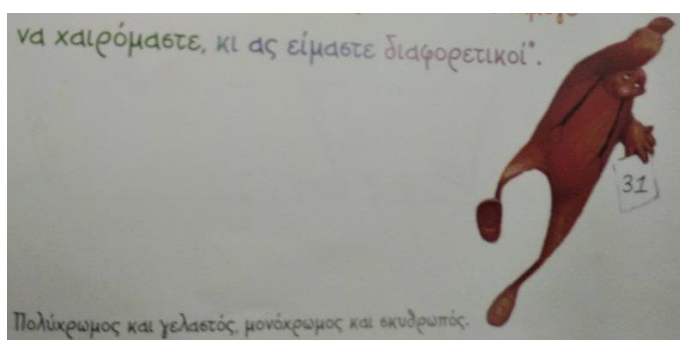
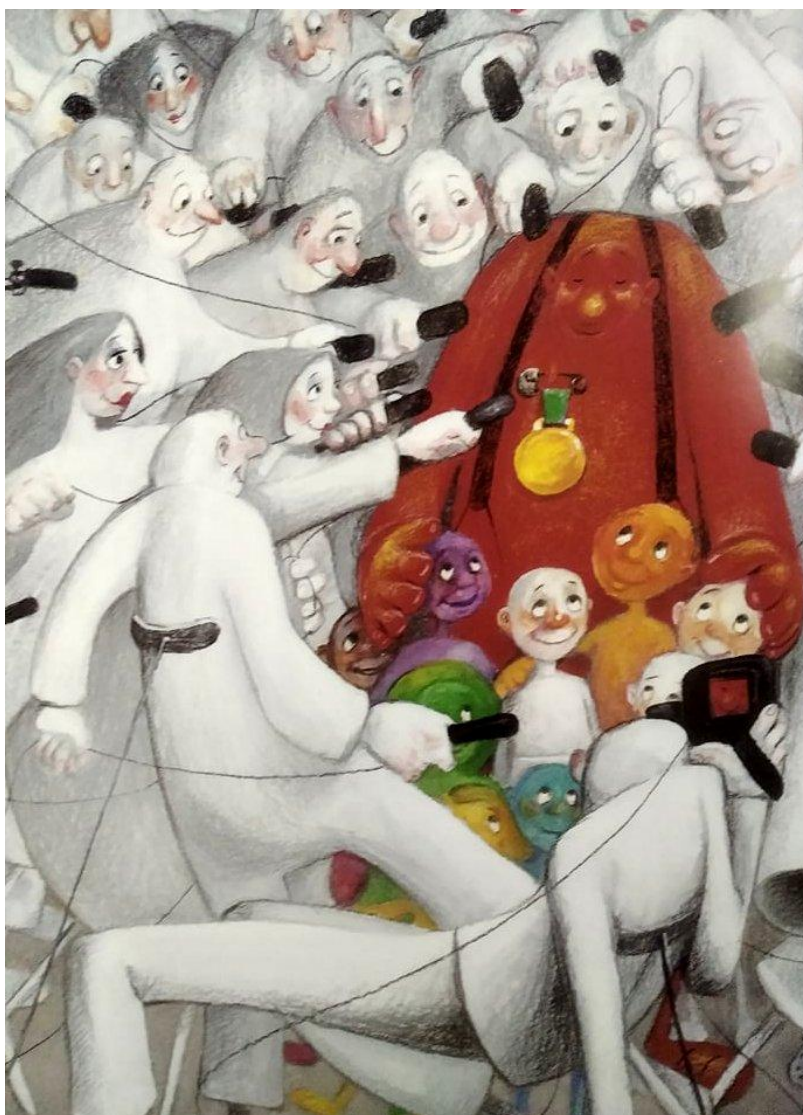
Τότε ο κυνηγός των παιδιών βρέθηκε φαρδύς πλατύς και τσουβαλιασμένος στο δρόμο. Τα παιδιά σώθηκαν και ο κύριος Πορφύριος Ξεχωριστός έγινε ήρωας γι' αυτή την πράξη του. Γλίτωσε τον κόσμο από τον πιο αδίστακτο κλέφτη παιδιών.

Κεφάλαιο 10^ο

Γι' αυτό η πολιτεία τον παρασημοφόρησε, ανακηρύσσοντάς τον μεγάλη προσωπικότητα της Ασπρικής. Από τότε οι δημοσιογράφοι του ζητούσαν συνεχώς συνεντεύξεις, αλλά αυτός έλεγε σεμνά: «Μα δεν έκανα τίποτα σπουδαίο, έκανα αυτό που θα έκανε κάθε άνθρωπος». Και σε επίμονες ερωτήσεις τους, τι είχε να πει για τα ταξίδια του και τους πολύχρωμους διαφορετικούς ανθρώπους που γνώρισε, αυτός απαντούσε:

«Μου έκανε εντύπωση πόσοι πολύχρωμοι και διαφορετικοί άνθρωποι υπάρχουν. Τότε κατάλαβα ότι δεν είμαι ο μοναδικός διαφορετικός άνθρωπος στον κόσμο. Μα πιο πολύ μου έκανε εντύπωση το κλάμα των παιδιών τους. Όταν έκλαιγαν, ό,τι χρώμα και να είχαν, από όποια χώρα και να ήταν, το κλάμα τους ήταν κλάμα και ήταν ίδιο. Κατάλαβα δηλαδή ότι στη λύπη και στον πόνο είμαστε όλοι ίδιοι. Καλύτερα λοιπόν να χαμογελάμε και να χαιρόμαστε, κι ας είμαστε διαφορετικοί».

Νικόλας Ανδρικόπουλος

Λοιπόν, από το 1955 που γεννήθηκα όλο μεγάλωνα. Κάποια μέρα όμως του 1993, ήρθε ένας κόκκινος φουσκωτός ανθρωπάκος και μου ψιδύριζε κάτι στο αυτί. Από εκείνη τη στιγμή άρχισα να εικονογραφώ παιδικά βιβλία, να κολυμπώ σε χρώματα και να κάνω συννεφένιες σκέψεις.

Ένα παράξενο πράγμα όμως: από τότε έπαψα να μεγαλώνω και γνώρισα αγαπημένους ήρωες παραμυθιών, που μου έμαθαν και να μικραίνω.

Μερικές φορές βραβεύτηκα, γιατί, λέει, τα καταφέρνω καλά στο παιχνίδι της εικονογράφησης και η χαρά μου ήταν πολύ μεγάλη.

Ίσως οι πιο σημαντικές διακρίσεις μου ήταν το 1993, με το 1ο βραβείο στην Τεχεράνη, το 1999, με το Κρατικό βραβείο στην Ελλάδα και το 3ο στην Τεχεράνη, ή το 2002, με την υποψηφιότητά μου για το βραβείο Άντερσεν.

Ίεχαθα να σας πω, ο κόκκινος φουσκωτός ανθρωπάκος μου είχε ψιδυρίσει στο αυτί:

«Ανακάλυψε τα μυστικά και τα μυστήρια του κόσμου των παιδιών».

Η ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ερωτήσεις για επεξεργασία της ιστορίας

1. Ποιος είναι ο πρωταγωνιστής της ιστορίας που διάβασες; Ποιο ήταν το πρόβλημα που αντιμετώπιζε αρχικά και γιατί;
2. Πώς αποφάσισε να αντιμετωπίσει το πρόβλημά του αυτό;
3. Γιατί αποφάσισε να ταξιδέψει με ένα σαπιοκάικο ενώ ήξερε ότι αυτό ήταν επικίνδυνο; Μήπως ήταν ανόητος;
4. Έφτασε ασφαλής στον προορισμό του στο θαλάσσιο ταξίδι του ή κινδύνεψε και γιατί;

5. Πώς τον αντιμετώπισαν οι άνθρωποι στο Κοκκινιστάν; Γιατί;
6. Ποιους ανθρώπους συνάντησε στη φυλακή;
7. Με τι έμοιαζε το καράβι που κουβαλούσε όλους αυτούς τους πολύχρωμους ανθρώπους;
8. Τι κατάλαβε ο Πορφύριος ακούγοντας όλες αυτές τις ιστορίες;

9. Τι αποφάσισε να κάνει όταν επέστρεψε στην χώρα του;
10. Πέτυχε το κόλπο που σκέφτηκε;
11. Ποιο γεγονός έκανε τον Πορφύριο αποδεκτό (να τον αποδεχτούν και να μην τον ξεχωρίζουν υποτιμητικά) από τους συμπατριώτες του;
12. Τι ήταν αυτό που του έκανε περισσότερο εντύπωση από τα ταξίδια του και τι ήταν αυτό που κατάλαβε όπως διηγήθηκε στους δημοσιογράφους;

Η ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

13. Α) Πιστεύεις ότι είχε δίκιο ο Πορφύριος που στενοχωριόταν από την συμπεριφορά των συμπατριωτών του; Β) Έχεις νιώσει εσύ κάποια στιγμή όπως ο Πορφύριος ή έχεις δει να φέρονται έτσι σε κάποιον άλλον; Περιέγραψε το αναλυτικά.
14. Αν ήσουν εσύ στη θέση του Πορφύριου, τι θα έκανες για να σταματήσουν οι συνάνθρωποί σου αυτήν την συμπεριφορά;
15. Αν σου ζητούσε κάποιος να μιλήσεις για τον χαρακτήρα του Πορφύριου τι θα έλεγες; Χαρακτήρισέ τον και αιτιολόγησε κάθε χαρακτηρισμό που θα του αποδώσεις

*Μπορείς αν θέλεις να φανταστείς και να γράψεις **ένα διαφορετικό τέλος** της ιστορίας ξεκινώντας από εκεί που ξέβαψε ο κακομοίρης ο Πορφύριος....

*Μπορείς αν θέλεις να **ζωγραφίσεις** κάτι δικό σου παίρνοντας ιδέες από την ιστορία που διάβασες...

*Μπορείς αν θέλεις να βρεις πληροφορίες για την **Διεθνή Αμνηστία** στην οποία πηγαίνει μέρος των εσόδων από την πώληση αυτού του βιβλίου του Νικόλα Ανδριτσόπουλου, και να σκεφτείς τι κοινό έχει αυτή η ιστορία με τη δράση της οργάνωσης αυτής ([www. amnesty.org.gr](http://www.amnesty.org.gr))

